

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **P. M.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 maja 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt VI K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M., Kancelaria Adwokacka w D., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt VI K (...), **P. M.** został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 23 stycznia 2019 roku około godz. 19:30 w przyczepie kempingowej ustawionej na ogrodzie w okolicy ul. (...) w Ż. woj. (...), działając wspólnie i w

porozumieniu z G. S., będąc w stanie nietrzeźwości (0,85mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), po uprzednim użyciu wobec Z.K. przemocy w postaci popchnięcia na łóżko, a następnie uderzania go pięściami po głowie, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (bdb), telefonu komórkowego marki S. bez tylnej klapki (bdb), dekodera telewizji P. nr. seryjny (...), dekodera telewizji naziemnej marki W. koloru czarnego (bdb), słuchawki marki P. (...), tablet marki G. model (...) (bdb) oraz dętki rowerowej marki M., powodując straty ogólnej wartości 800 zł na szkodę pokrzywdzonego, powodując równocześnie obrażenia jego ciała w postaci otarcia naskórka twarzy w okolicy czołowej, nasady nosa po stronie lewej oraz okolicy lewej kości jarzmowej, krwiaków podskórnych lewej okolicy czołowej oraz prawego oczodołu, bolesności palpacyjnej palca IV ręki lewej, naruszających czynności narządów jego ciała na okres czasu poniżej dni siedmiu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K (...)/15, na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a obejmującego wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 03 października 2007r sygn. akt MIK (...) za czyn z art. 207 § 1 k.k. którym wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 20 grudnia 2007 r., sygn. akt II K (...)/07 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. za który wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności oraz wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K (...)/10, za ciąg czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. którym wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę łączną odbywał w okresie od 15.05.2017 r. do 28.09.2018 r., a także będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K (...)/15, za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 11.05.2015 r. do 10.05.2017 r., i przyjmując, że przyjmuje wartość zabranych pokrzywdzonemu rzeczy na kwotę co najmniej 320 zł, tj. występkę z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 .kk. i za

ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 23 stycznia 2019 roku około godz. 19:30 w przyczepie kempingowej ustawionej na ogrodzie w okolicy ul. (...) w Ż. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. S., w celu wywarcia wpływu na świadka groził Z. K. pozbawieniem życia, w przypadku powiadomienia przezeń organów ścigania o przestępstwie rozboju dokonanym na jego szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K (...)/15, na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a obejmującego wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 03 października 2007 r. sygn. akt VIK (...) za czyn z art. 207 § 1 k.k. którym wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 20 grudnia 2007 r., sygn. akt II K (...)/07 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. za który wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności oraz wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 16 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K (...)/10 za ciąg czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. którym wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę łączną odbywał w okresie od 15.05.2017 r. do 28.09.2018 r., tj. art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary orzeczone w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył oskarżonemu P. M. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce czynów przypisanych temu oskarżonemu w punktach IV i V uznał go za winnego tego, że w dniu 23 stycznia 2019 roku około godziny 19.30 w przyczepie kempingowej ustawionej w ogrodzie w okolicy ulicy (...) w Ż. woj. (...) działając wspólnie i porozumieniu z G. S., będąc w stanie nietrzeźwości (0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), po uprzednim użyciu wobec Z. K. przemocy w postaci uderzania go pięściami po głowie i ciele, a

następnie patelnią i durszlakiem po całym ciele dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (bdb), telefonu komórkowego marki S. bez tylnej klapki (bdb), dekodera telewizji P. nr seryjny (...), dekodera telewizji naziemnej marki W. koloru czarnego (bdb), słuchawek marki P. (...), tableta marki G. model (...) (bdb) oraz dętki rowerowej marki M., powodując straty na kwotę co najmniej 320 złotych na szkodę pokrzywdzonego, powodując równocześnie obrażenia jego ciała w postaci otarcia naskórka twarzy w okolicy czołowej, nasady nosa po stronie lewej oraz okolicy lewej kości jarzmowej, krwiaków podskórnych lewej okolicy czołowej oraz prawego oczodołu, bolesności palpacyjnej palca IV ręki lewej, naruszające czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni 7, a następnie groził mu pozbawieniem życia w celu zmuszenia go do odstąpienia od zamiaru powiadomienia orangów ściągania o popełnionym przestępstwie, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ś. 27 kwietnia 2016 roku, sygnatura akt II K (...)/15 na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a obejmującego wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z 3 października 2007 roku, sygnatura akt VI K (...) za czyn z art. 207 § 1 k.k., którym wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z 20 grudnia 2007 roku, sygnatura akt II K (...)/07 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności oraz wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z 16 kwietnia 2015 roku sygnatura akt II K (...)/10 za ciąg czynów z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, którym wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę łączną odbywał w okresie od 15 maja 2017 roku do 28 września 2018 roku, a także będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z 16 kwietnia 2015 roku, sygnatura akt II K (...)/15 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 11 maja 2015 roku do 10 maja 2017 roku tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzy mu karę 4 lat pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W sprawie skazany został również G.S.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego P. M., który zarzucił rażącą obrazę przepisów postępowania art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na:

- nierozważeniu zarzutów apelacji dotyczących obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez zasadniczy brak odniesienia w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego do zarzutu wadliwego przyznania waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego Z. K. podczas gdy w/w depozycje charakteryzowały istotne sprzeczności odnośnie przebiegu inkryminowanego zdarzenia oraz wydarzeń następujących bezpośrednio po nim (w tym w szczególności: kolejności pojawienia się oskarżonych w miejscu zamieszkania pokrzywdzonego; brak umiejętności precyzyjnego podania, który z oskarżonych realizował konkretne czynności sprawcze w zakresie przypisanych im występków; istotna rozbieżność depozycji pokrzywdzonego z treścią zeznań świadka R. C.);

- nierozważeniu zarzutów apelacji dotyczących obrazy przepisu postępowania a to 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie będące konsekwencją całkowitego pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie treści spójnych wzajemnie wyjaśnień współoskarżonych i odmówienie im waloru wiarygodności wyłącznie na (ej podstawie, iż były one sprzeczne z uznanymi za prawdziwe zeznaniami pokrzywdzonego oraz z treścią pierwszych wyjaśnień, złożonych przez P.M. i G.S. bezpośrednio po ich zatrzymaniu podczas gdy w szczególności oskarżony M. spójnie i logicznie wyjaśnił, dlaczego pierwotnie zrelacjonował przebieg spornych wydarzeń odmiennie, aniżeli w dalszym toku postępowania; ewentualnie

- rażącą obrazę przepisów postępowania a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutów apelacji dotyczących zarzuconej rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu P. M., co stanowiło efekt obrazy przepisów postępowania a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., wyrażającej się w pominięciu okoliczności, przemawiających na korzyść tego oskarżonego w szczególności zaś tych, iż przed zatrzymaniem prowadził on ustabilizowany tryb życia i świadczył pracę zarobkową a większość czynności sprawczych w zakresie czynu, polegającego na naruszeniu czynności narządów ciała pokrzywdzonego realizował G. S. co też wynika jednoznacznie z uznanych za wiarygodne depozycji

Z. K.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ś. do jej ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury O. w Ś. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

Na wstępie podkreślić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r., IV KK 125/14, Lex nr 1463638).

Sąd Najwyższy, orzekając w trybie kasacji, nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny kontrolować poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, z.1 - 2, poz. 11).

Analiza akt postępowania i zapadłych przed Sądem Rejonowym w Ś., a następnie Sądem Okręgowym w Ś. wyroków musi prowadzić, iż podstawy kasacyjne w sprawie niniejszej nie zaistniały, zaś podniesione w treści skargi zarzuty, po ich właściwym zdekodowaniu w świetle argumentów zawartych w uzasadnieniu kasacji wskazują na to, że skarżący w istocie zmierza do zakwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji i zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy w zakresie sprawstwa P. M. Skarżący, jedynie pod pozorem rażącego naruszenia prawa procesowego, ewidentnie kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd I instancji, a następnie zaaprobowane przez Sąd odwoławczy, co jest zabiegiem niedopuszczalnym, tym samym procesowo nieskutecznym. Wskazać należy, że obrońca skazanego w sporządzonej kasacji konsekwentnie prezentuje własną ocenę dowodów, czyni to jednak w oderwaniu od wniosków wypływających z kompletu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, jak również z całkowitym pominięciem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. W tym zakresie w pełni należy podzielić stanowisko wyrażone w pisemnej odpowiedzi na nadzwyczajny środek zaskarżenia przez prokuratora.

Jako oczywiście bezzasadne jawią się zarzuty skarżącego, w których podnosi, że Sąd odwoławczy w sposób niepełny i nieprawidłowy przeprowadził kontrolę odwoławczą. W sytuacji, gdy Sąd Odwoławczy podzielił całkowicie ocenę dowodów i prawidłowość procedowania przez Sąd I instancji, a uznał jedynie, że czyny zarzucone oskarżonemu stanowią jedno przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa zbędne było powielanie w tym uzasadnieniu analizy dowodów przeprowadzonej szczegółowo przez Sąd Rejonowy, skoro prowadzić ona miała do identycznych wniosków. Jak słusznie dostrzega Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd odwoławczy odniósł się w uzasadnieniu do wszystkich kwestii dotyczących ustaleń w zakresie stanu faktycznego oraz naruszenia przepisów postępowania podniesionych w zarzutach apelacji. Sąd Okręgowy, podobnie jak Sąd Rejonowy, nie miał wątpliwości co wiarygodności zeznań pokrzywdzonego, mimo znajdujących się w nich pewnych rozbieżności. Skoro zaś Sądy obu instancji nie miały wątpliwości co do przebiegu zdarzenia, bowiem wykluczyły wiarygodność

wersji podawanej przez oskarżonych na dalszym etapie dochodzenia i w postępowaniu sądowym nie było podstaw do stosowania podczas orzekania art. 5 § 2 k.p.k., bowiem wątpliwości co do sprawstwa obu oskarżonych nie zachodziły.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w kontekście postawionych zarzutów pozwala stwierdzić, że wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd Okręgowy rozważył wszechstronnie i rzetelnie zarzuty apelacyjne. Wskazał, że dla skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie wystarczy wyłącznie przedstawienie własnej oceny zebranego materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom obrońcy analizie poddano nie tylko zeznania świadka Z. K., ale także opinię biegłego sądowego, częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. S., zeznania R. C. oraz częściowo wyjaśnienia skazanego P. M. Dość w tym kontekście przypomnieć, że apelacja obrońcy sprowadzała się w istocie do podważania prawidłowych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że zebrane dowody uprawniają do przypisania sprawstwa inkryminowanego czynu i nie zawierają tej rangi zarzutów, które podważałyby co do zasady słuszność rozumowania Sądu Rejonowego. Sąd *ad quem* podkreślił jednocześnie, że ustalając stan faktyczny należy oceniać dowody kompleksowo z uwzględnieniem ich wzajemnej relacji, nie zaś każdy z dowodów w oderwaniu od pozostałych.

Należy stanąć na stanowisku, że Sąd II instancji wnikliwie ocenił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego. Prawidłowo poddał analizie wszystkie wnioski i zarzuty apelacyjne wskazując w uzasadnieniu, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego i w jakim zakresie zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych (art. 523 §1 k.p.k.). W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Z tych powodów nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej.

Zasadnym było rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym o zasądzeniu opłaty za podjęte czynności przez obrońcę z urzędu skazanego oraz zwolnienie P. M. od ponoszenia wskazanych kosztów.